

Molière: de sequel

Theater Vrijages, vrekken en verkleedpartijtjes: 'Poquelin II' brengt Molière als een ouderwetse dijenkletser.

Poquelin II.

★★★★☆

Tg Stan, Toneelhuis, NTGent, Dood Paard, LAZARUS
Op tournee tot 22 december

Gewoon is ook maar saai. Waarom barokke kostuums dragen als je je kleerkast aan elkaar kunt naaien tot een hip vestimentair gedrocht? Waarom een feestdis serveren als je een kruiwagen vol fruit en groenten kunt leeggieten op een podium? Er is weinig serieus te nemen aan *Poquelin II*, waarin de acteurs hyperbolen zijn en grenzeloos schmieren.

Jean-Baptiste Poquelin is de geboortenaam van Molière. In zijn zedencomedies leerde de 17de-eeuwse toneelschrijver de kleinmenselijke kanten van de adel en bourgeoisie tot op het bot. Tg Stan voerde in 2003 al eens vier stukken ten tonele. *Poquelin II*, een coproductie met een resem andere gezelschappen, trekt met *L'Avare* (1668) en *Le bourgeois gentilhomme* (1670) een nieuw blik kluchten open.

Het zijn zelden geliefde

types, de hoofdpersonages bij Molière. Zo ook op het verhoogje in de Bourla - het doet denken aan een boksring - waar de paranoïde vrek Harpagon (Willy Thomas) meedraait met de winst. Fijne man verder: zijn gasten schenkt hij kraantjeswater, zijn kroost is niets anders dan een investering, zijn paarden blijken zo ondervoed dat er slechts 'ideeën van paarden' overblijven.

Een al even groot mikpunt van spot is Jourdain uit *Le bourgeois gentilhomme*. Damiaan De Schrijver zet hem neer als een memorabele brulboei die zijn gewicht, geloofwaardigheid en klodders speeksel in de schaal werpt voor een adellijke status. *Mission impossible* natuurlijk: de schermer, danser, zangeres en filosofische kletsmaajor die hem moeten opleiden, zijn parodieën op de disciplines die ze vertegenwoordigen. 'Ongelofelijk,

ik spreek al meer dan vijftig jaar proza!' daverd De Schrijver nadat hem het verschil met poëzie is uitgelegd.

In *Poquelin II* spelen de acteurs met ironische distantie en pretenteloze overdrijving. Daardoor maakt de voorstelling zichzelf enigszins onschadelijk en staat of valt ze met de humor. Maar dat is niet erg als je werkelijk alle schuiven opentrekt. Kat- en muisslapstick! Opzichtige terzijdes! Misverstanden! Huwelijken! Bovendien gebeurt dat met zo'n aanstekelijk spelplezier dat zelfs de grootste zuurpruim in een lachkramp schiet. En kun je satire op het uiterlijk vertoon treffender verbeelden dan met acteurs die, in de knoop met hun dubbelrollen, moeten praten tegen een kledingstuk? Nee, weinig mis met deze Molière. Een lekker ouderwetse dijenkletser.

GILLES MICHIELS

Aanstekelijk spelplezier. © kurt van der elst | www.kvde.be

De Standaard/DS2 13/11/2017, bladzijden 6 & 7

All rights reserved. Gebruik and reproductie enkel mits toelating van de uitgever via De Standaard/DS2

